

som københavnsk Grundejer, men jeg kan ikke indse, at vi Ejere har nogen som helst Interesse i at faa en Frihed tilbage, som vi dog er ganske sikre paa, at den bedre Del af os ikke vilde kunne udøve, og som vi maa være sikre paa, at den slette og daarlige Husvært vilde misbruge paa en saadan Maade, at der med Rette vilde blive rejst en rasende Opinion mod os til megen Skade for hele den Klasse af Befolkningen, hvis Sager jeg her omtaler. Og jeg kan heller ikke tro, at en Samfundsklasse gavner sig selv ved at stille sig fuldkommen usocialt, uden for det hele, idet den stiller Krav om, at man skal gaa bort fra en Huslejelovgivning paa et Tidspunkt, hvor Spændingen er saa stor, som den er nu, og hvor Udsigten, hvis man kom bort fra Huslejeloven, til Misbrug af Forholdet er saa stor, som den faktisk er i Øjeblikket. Jeg kan slet ikke dele den Husejerbetragtning, som gaar ud paa, at Husejerne under Omstændigheder som de nuværende skulde have Ret til Opsigelse og samtidig Ret til Opretholdelse af det frie Kontraktforhold, som man i Øjeblikket dog til en vis Grad har mellem Lejere og Ejere. Jeg kan ikke se rettere, end hvis man faar begge Dele, vilde en Husvært være i Stand til at benytte Opsigelsen paa en saadan Maade, at han drev sin Lejer til Vejrs med Huslejen under en Trusel om i modsat Tilfælde at kaste ham paa Gaden; da vedkommende ikke har Udsigt til at faa en anden Lejlighed eller anden Butik, betyder det, at den Ret, som man har anmodet om her, i Virkeligheden vil medføre, at Lejerne bliver voldgivet Husværterne paa en fuldkommen ensidig Maade. Jeg mener derimod, det er rigtigt at blive staaende ved det frie Kontraktforhold, saaledes at det bliver lagt til Grund og udviklet i den kommende Huslejelov.

Men der er et Forhold, som det forekommer mig, at man ved dette Lovforslag udmærket godt kunde raade Bod paa, og efter min Mening burde det kunne gøres med Tilslutning fra alle Sider. Der er en Opsigelsesret, som det forekommer mig, at Husværten maa kunne forlange. Man maa kunne indsætte i Loven en Bestemmelse, saaledes at Huslejenævnene, hvis Virksomhed jeg senere skal komme tilbage til, og hvis Virksomhed jeg synes i mange Maader er højst ubegribelig, faar en bestemt Instruks om i visse Tilfælde at skride ind og meget hurtig give Ejeren Ret til Opsigelse. Der findes her i Byen adskillige Ejendomme, hvor det har været umuligt for Værten at faa en Lejer sat ud, hvis

Børn har ramponeret Trappeopgangene, bemalet Væggene, lavet Forstyrrelser og Ødelæggelser i saa stor Udstrækning som muligt. Man har klaget over et saadant Forhold, der er ogsaa givet vedkommende Lejer en Reprimande, men det er vanskeligt at føre de afgørende Beviser, skønt man i Huset er ganske klar over, hvorledes Forholdet er. I saadanne Tilfælde og andre tilsvarende har man haft den Situation, at Ejeren ikke har været i Stand til at gennemføre en Opsigelse af den vedkommende Lejer. Det forekommer mig, at en Instruks om, at hvor Lejeren faktisk forvolder Uro i Huset eller paa forskellig Vis ødelægger Bygningen — det behøver ikke at være den rent brutale Ødelæggelse, det kan saamænd ogsaa kun være en Ødelæggelse af nymalede Trappeopgange o. s. v. —, bør Ejeren have Frihed til hurtigst muligt at sætte Lejeren ud af Huset; jeg vil være tilbøjelig til at mene, at det vilde være rigtigt at statuere det Eksempel, at vedkommende med det samme kunde blive sat ud af Huset, ikke til første Flyttedag, men med det samme. Lige saa urimeligt det vilde være at give Ejeren en almindelig Ret til Opsigelse, lige saa urimeligt er det at overlade det til de Huslejenævn, vi har her i Byen — hvoraf nogle er forfærdelige, bestaaende af en Række Mennesker, som lader sig lede af Teoretikere, der synes at mangle ethvert praktisk Begreb om disse Forhold —, at ordne den Slags Sager, uden at der gives dem nøje Instruks fra Lovgivningsmagtens Side om, at det er deres Pligt at træde effektivt op i Tilfælde som dem, jeg her nævnte.

Saa er der Vedligeholdelsen. Det er ganske afgjort, at med de snærende Baand, man har paalagt Grundejerne, vil Ejendommene her i Byen ikke blive vedligeholdt saaledes, som de skulde vedligeholdes; derfor bærer denne Lovgivning Ansvar, og det er et Tab i det lange Løb, og det er ogsaa en Deklassering af en Række Ejendomme, som sikkert i mange Maader tager Skade deraf, ligesom det er højst ubehageligt for Lejerne. Det er da et Spørgsmaal, om man ikke burde drage Omsorg for at faa nye Bestemmelser angaaende Vedligeholdelsespligten ind i denne Lovgivning, saaledes at man naturligvis knytter denne til en passende Forhøjelse af Lejen. Jeg vil gerne til Slutning sige et Par Ord om denne Forhøjelse af Lejen; jeg mener, vi lige saa godt kan springe i det som krybe i det, og man kan lige saa godt sige det rent ud af Posen, selv om adskillige Mennesker bliver vrede derover